

האבן שסיפרה סיפורים

שבט סאנאקה אינדיאני

לפני שנים רבות חי אדם צעיר בשם עורב שחור באחד הכפרים של שבט סאנאקה. הוריו מתו מזמן ולא היה לו מי שידאג לו, יבשל או יתפור את בגדיו. הוא חי בקצה הכפר, בבקתה קטנה עשויה קליפות עץ וענפים, שערותיו היו פרועות תמיד ובגדים שלבש היו מרופטים.

ילדי הכפר לעגו לו כי נראה מוזר וגם היה יתום. הייתה זו תקופה שבה אנשים לא ידעו סיפורים שילמדו אותם איך לכבד אחרים ואיך לדאוג להם. אבל עורב שחור היה צייד טוב וידע היטב להשתמש בקשתו ובחציו. את הציפורים וחיות שצד החליף לאוכל דל ולבגדים.

כאשר התקרב חורף, עורב שחור היה צריך להרחיק לכת לתוך היער כדי לצוד. ויום אחד הלך רחוק, למקום שבו לא היה עוד קודם. הוא מצא רחבת יער שבמרכזה ראה אבן גדולה ושטוחה עם

אבן עגולה, קטנה יותר המונחת עליה. עורב שחור התיישב על האבן השטוחה ונשען בגבו על האבן הקטנה. את הציפורים שצד הניח לידו, ואז שם את ידו לתרמיל עור שלו, הוציא קצת תירס קלוי ואכל ואחר כך התחיל למתוח את מיתר קשתו. "האם לספר לך סיפור?" נשמע פתאום קול עמוק קרוב אליו.

עורב שחור כמעט ונחנק מרוב בהלה. הוא קפץ ממקומו כשהתירס נופל מפיו, והביט סביב אך לא ראה איש.

"מי כאן?" קרא עורב שחור "צא והראה את עצמך!" רחבת היער שקטה. שום דבר לא זז. "אני שומע דברים בתוך ראשי" אמר לעצמו עורב שחור "ועכשיו התחלתי גם לדבר אל עצמי." בצחוק חזר והתיישב על האבן הגדולה ונשען על הקטנה.

"האם לספר לך סיפור?" שאל שוב הקול העמוק. עורב שחור קפץ על רגליו "טוב, זה מספיק! הראה את עצמך עכשיו!" אבל שוב הרחבה שקטה ושום דבר לא זז.

ואז הביט עורב שחור על האבן שעליה נשען. הוא ראה פנים עליה. הוא הבין שזה קולה של האבן ששמע.

"מי אתה ומה אתה?" שאל עורב שחור.
"אני סבתא אבן. אני כאן מתחילת הזמן" ענתה האבן "האם לספר לך סיפור?"
"מה זה סיפור?" שאל עורב שחור "מה פירוש לספר סיפור?"

"סיפורים מסבירים לנו הכל מה שקרה לפני הזמן הזה" ענתה סבתא אבן "עשה לי מתנה של סיפורים שצדת ואני אספר לך איך נוצר העולם."

"תוכל לקבל את הציפורים" אמר עורב שחור. הוא התיישב מול האבן וקולה העמוק סיפר לו על זמנים עברו, איך אשת שמיים נפלה לארץ, איך נעשה אי הצבים, ועל ענקי הסלעים. כשגמרה סיפור אחד סיפרה לו האבן סיפור נוסף. היא סיפרה וסיפרה עד שהשמש התחילה לשקוע. ואז אמרה האבן "מספיק להיום. חזור מחר ואספר לך עוד. אבל אל תספר לאף אחד על מה שמעת היום."

עורב שחור רץ מהר לכפר. בדרך עוד הספיק לצוד

ציפורים אחדות כדי להחליפן באוכל חם ותירס קלוי. כשנתן את הציפורים לאישה אחת בכפר היא שאלה "מדוע הבאת היום ציד מועט כזה?"
"חורף מתקרב, וקשה למצוא חיות לציד" ענה עורב שחור.

למחרת מוקדם בבוקר יצא עורב שחור עם הקשת וחצים שלו. הוא צד ציפורים אחדות ואז מיהר אל רחבת היער.

"סבתא אבן, הבאתי לך עוד ציפורים במתנה" והוא שם אותם על האבן השטוחה "אנא ספרי לי עוד סיפורים."

עורב שחור התיישב והאבן התחילה שוב לספר לו סיפור אחרי סיפור, כמעט עד בוא הלילה. וכך קרה מדי יום. עורב שחור הביא כל פעם פחות ציפורים לכפר. ילדי הכפר צחקו ממנו יותר ואמרו שהוא אפילו לא צייד טוב.

יום אחד עורב שחור בה לרחבת היער, שם את מתנתו על האבן ואמר "סבתא אבן, ספרי לי עוד סיפורים."

אבל האבן ענתה "אין לי יותר סיפורים. שמעת כבר

הכל מה שקרה לפני הזמן הזה. עכשיו אתה צריך להעביר הלאה את כל הידע הזה שלמדת מהסיפורים. תהיה מספר סיפורים הראשון בעולם. אתה חייב לספר לאחרים מה ששמעת ממני וגם להוסיף דברים שקורים מהיום והלאה. אנשים יזכרו את הסיפורים שלך. יהיו שיזכרו אותם טוב יותר, אחרים ישנו אותם קצת, אך זה לא חשוב.

האמיתות וכל מה שניתן ללמוד מהסיפורים, ייזכרו. "תודה לך, סבתא אבן" אמר עורב שחור "אדאג שהסיפורים לא יישכחו.

עורב שחור חזר לכפר. הוא ידע כבר שהגיע זמן לעבור משם. האנשים בכפר לא כיבדו אותו ולא ירצו לשמוע לדבריו. הוא אסף את חפציו הדלים ועזב את הכפר בלי לומר דבר לאיש. איש גם לא הרגיש בהעדרו.

הוא הלך רחוק מכפרו והגיע לכפר אחר. שם קיבלו אותו בחמימות. הזמינו אותו להיכנס לבית ולהצטרף לארוחה.

אחרי הארוחה אמר עורב שחור "קיבלת אותי כל כך יפה והייתי רוצה להתחלק אתכם בדבר מה."

והוא התחיל לספר סיפורים אותם למד מסבתא אבן. הוא סיפר על הזמנים בהם החיות יכלו לדבר ובהם הצבים רצו מהר מדובים. הבית בו ישב עם מארחיו נדמה חמים יותר וקולו של מספר סיפורים הראשון נשמע חזק יותר מהרוח הקרה שנשבה בחוץ. האנשים הלכו לישון וחלמו על הסיפורים ששמעו.

ראש הכפר שלח שליחים לכפרים אחרים והזמין את כולם לשמוע את הסיפורים. הם הביאו מתנות אוכל ובגדים לעורב שחור, כדי להודות לו. אישה צעירה יפה ישבה לידו כל הזמן בו סיפר. היא הקשיבה לכל הסיפורים. כך עברו חודשים. עורב שחור נשאר בכפר והתחתן עם הצעירה.

כשעורב שחור סיפר את כל הסיפורים לאנשי הכפר ולשכניו הם המשיכו בדרכם לכפרים אחרים, כדי לספר את סיפוריהם. בסוף הגיעו גם לכפר בו הוא חי תחילה. אנשי הכפר לא הכירו אותו ואת אישתו היפה.

ראש הכפר בירך אותו והזמין לשבת ליד האש ולסעוד אתם. עורב שחור סיפר את סיפוריו

והאנשים הקשיבו באוזניהם ובלבבותיהם. הוא
אמר להם "אתם חייבים לזכור את הסיפורים
ולמסור אותם לילדיכם ולנכדיכם והם יספרו אותם
לילדים ונכדים שלהם. לא נשכח את הסיפורים ואת
חכמתם.

וכך זה עד היום. הסיפורים של סבתא אבן
מועברים מדור לדור והאנשים מכבדים את אלה ש
מספרים אותם.